

אינגבורג בכנון: אחרי המבול הזה

אחרי המבול הזה
את היונה ארצה לראות,
ורק את היונה בלבד
בהנצלה שנית.

הרי אשקע בו, בים הנה!
אלא אם כן תפרח,
בשעה הסופית, להביא
עלה־טרף.

אל השמש

נאה יותר מן הסהר החשוב ואורו האציל,
נאה מן הכוכבים, אותותיו הנודעים לתהלה של הלילה,
הרבה יותר נאה מהתגלותו הרושפת של שביט
ונוצדת לתפקיד נשגב יותר מכל שאר גרמי־השמים,
משום שחיי וחינדך תלויים בה כל יום, היא השמש.

שמש נאה, הזורחת, אשר את מלאכתה לא תזנח
עד סימה אותה, ובדרך הנאה ביותר בקיץ,
פשהיום מתאדה בחופים, ומפרשים, משקפים
בבואתם ללא מאמץ, חולפים ועוברים על
פני עיניך, עד כי תלאי ותמהרי לפסוק סוף־פסוק.

באין שמש חוזרת האמנות ומתעטפת בצעירי,
את אינדך מתגלה לי עוד, והים והחול,
מצלפי־צללים, נסים אל מתחת לעפעפי.

אור נאה, מחמם ומושיע ומפליא בדאגתו
לכך כי שוב אראה וכי אותך שוב אראה.

הדבר הנאה מכל מתחת לשמש הוא להמצא
מתחת לשמש.

אין נאָה ממראַה מטָה במים וצפור למעלה,
מחשבת את מעופה, ולמטה דגים בלהק.

בשפע גון וצורה, שבאו לעולם נושאי שליחות האור,
ולראות את הסביבה, רבע־שָׂדֶה, אלפית־של־מולדת
ואת השמלה שלבשת, ושמלתך פעמונית וכחלה!
כחל יפה, אשר בתוכו מטילים טוסים ומשתחוים אפים,
כחול־המרחבים, אזורי־האשר עם מזגי־האוויר
התואמים את רגשותי. מקרה כחול באפק. ועיני
המתלהבות, מתרחבות, ממצמצות ונצרבות עד כוֹה.

שמש נאה, אכן צריך האבק לך לרחש הערצה מרבית,
לכן לא בגלל הירח וצבא־הכוכבים ולא משום
שהלילה משתבח בשביטיו ומנסה לשטות בי,
כי אם בגללך ועוד־מעט ללא תכלית וכמו רק משום כך
אשא קינה על האבדן בלתי־הנמנע של עיני.

שעת צהרים מוקדמת

בדממה תוריק התרזה בקיץ הנפתח,
מסע הרחק אל מעבר לערים, מרפרף
בזהר עמום, ירח־שלי־יום, שעת־צהרים הגיעה,
הנה כבר זעה קרן אור בבאר,
כבר מתרוממת מתחת לחרסים
כנף עוף־האגדות החבולה,
והיך המעותת מזריקת־אבן
צונחת לדגן המתעורר.

במקום אשר בו שמי־גרמניה משחירים את פני האדמה
מחפש מלאכם הערוף אחזת־קבר לשנאה
ומושיט לך את קצרת־לבו.

חפן־קאב תועה ואובד על הנבעה.

לְאַחַר שְׁבַע שָׁנִים
 נִזְכָּר אֶתָּה שׁוֹב,
 עַל פִּי־בְאֵר לַיַּד שְׁעָר,
 אֵל תַּעֲמִיק לְהַבִּיט בָּהּ,
 עֵינֶיךָ עֹלֹת עַל גְּדוּחֵיהֶן.

לְאַחַר שְׁבַע שָׁנִים,
 בְּבֵית־הַמְּתִים,
 מְרִיקִים תְּלִיגֵי־הָאֶתְמוֹל
 גְּבִיעַ זָהָב עַד חֵם.
 עֵינֶיךָ מְשַׁפִּילוֹת מִבֶּט.

שְׁעַת־צְהָרִים, וּבְאֶפֶר
 מִתְפַּתֵּל הַכְּרוֹל, עַל הָאֶטֶד
 מוֹנֵף הַדְּגָל, אֶל סְלַעוֹ
 שֶׁל חָלוֹם עֲתִיק, נִכְבֵּל
 לְעַד הַנְּשָׁר.

רַק הַתְּקוּהָ גוֹהַרְת עוֹרֶת בְּאוֹר.
 נִחַק אֶת כְּבֻלֶיהָ, הוֹבֵל
 אוֹתָהּ בְּמוֹרֵד, הַנַּח
 יָד עַל עֵינָהּ, לְבַל
 יִצְרָכְנָה הַצֵּל.

בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ שְׁמֵי־גְרַמְנִיָּה מִשְׁחִירִים אֶת פְּנֵי הָאֲדָמָה
 מִחִפְשׁ הָעֵנָן מְלִים, וּמְמַלֵּא אֶת לוֹעִי־הַגְּעֵשׁ
 בְּשִׁתְּיָקָה,
 עוֹד בְּטָרָם יִקְלֹט אוֹתָם קִיץ בְּזֹרְזֵיפֵי הַגֶּשֶׁם הַקָּל.

וְאֲשֶׁר־לֹא־נָתַן לְהֵאמֵר מְהֵלֵךְ, נִלְחַשׁ חֲרָשׁ, בְּרַחֲבֵי־אֶרֶץ.
 שְׁעַת־הַצְּהָרִים הַגִּיעָה.